

USUL PRINCIPPER

Skade Princip

”Der må hvirken fortages skade eller påfører skade”

Der er to ting vedrørende dette princip som bør understreges:

Den første ting: Det som reglen fastlægger er, at ethvert realitet som (højstsandsynligt) indeholder **skade** eller **er skadeligt** (må ikke fortages). Hvorfor skade i sig selv ikke er omfattet af lovgiverens tale hvad angår befaling, afholdelse fra eller om man er fristillet i. Idet den er skadelig er beviset på at den er forbudt ifølge reglen. Fordi Shari´ har forbudt al skade og reglen siger, *udgangspunktet i skade er at det er Haram.*

Den anden ting: Lovgiveren (Allah (swt)) har tilladt den generelle genstand såsom vand, men der var et element i den Mubah genstand som er skadeligt eller kan føre til skade, så blev den element (shayi´) forbudt. Dette uddybes også af reglen der siger: *At for ethvert element (enhver part) af en mubah ting gælder det, at hvis den skader eller fører til skade så bliver den part af mubah forbudt, og selve den mubah ting beholder sin realitet, hvilket er at den er mubah.*

Beviset for den første del af reglen er følgende: Profeten (saaws) sagde: **(Hverken skade eller at skade er tilladt i Islam)** berettet af Imam Iben Majjah og Imam Malik. Og sagde (saaws): **(Den der skader (folk), Allah vil skade ham, og den der gør det besværligt for folk, Allah vil gøre det besværligt for ham)** berettet af Imam Bukhari og Abu Dawud.

Beviset for den første part af anden del af reglen, det der er skadeligt er, Profetens (saaws) hadith idet han sagde: **(Lad være med at drikke noget af dens (Brøndens) vand eller lav heller ikke Wudu´ for Salah af den, og hvad I har brugt af dens vand for at lave brød, så giv det til Kamelerne og lad være med at spise det. Og ingen skal gå ud i nat medmindre han har sin følgesvend med).** Berettet af Imam Iben Hisham i Bogen “Seerah an-nabawiyah af Iben Hisham” bind 4 side 164. Profeten indså at der ville være skade i Thamuds brønde, derfor forbød han muslimerne dens vand, men selve vandet er stadigvæk mubah generelt. Det samme gjaldt Profetens forbud (mod at gå ud alene) denne specifikke nat og stedet i at gå ud alene uden en følgesvend, fordi det er skadeligt. Men at gå ude om natten, og at gå ud alene om natten er stadigvæk generelt tilladt andre steder.

Dette er hvad der angår den første del for reglen. - Hvis et element af mubah realitet er skadeligt.

Beviset for den anden part af den anden del af reglen, idet der ville føre til skade er følgende: Der blev berettet af Imam Iben Hisham i Bogen “Seerah an-nabawiyah af Ibn Hisham “at efter en ti nætters ophold af Profeten (saaws) i Tabuk vendte han tilbage til Madinah (Yathrib). Der på vejen til Madinah var en (Washil) vandkilde der kom vand fra, hvor dens vand er nok til den ene rejse eller to rejsende og tre rejsende, som kunne drikke fra den på et sted der kaldes dale (Wadi Al-Mashaqqaq). Herom, Profeten (saaws) sagde: (Den der når først til dalen, skal ikke drikke af den indtil Vi ankommer). Han tilføjede (Iben Hisham): “Så ankom dertil nogle hyklere som drak det hele. Og da Profeten (saaws) ankom (sammen med muslimerne) og stod over vandkilden (Washil) så fandt han (saaws) at der ikke var noget vand tilbage. Han (saaws) sagde: (Hvem er den der er kommet før os til den?) Han blev svaret med: “O Profeten det er Ham og Ham. Så Profeten sagde: (Har Jeg ikke forbudt Jer (muslimerne) at drikke fra den indtil min ankomst? Iben Hisham tilføjede: Profeten (saaws) forbandede dem og lav du´ah imod dem”.

I denne hadith forbød Profeten (saaws) muslimerne at drikke den lille mængde vand der var i Washil vandkilden, da dette ville føre til at hæren ville tørste dvs dens skade. Med andre ord, at drikke af den er der ikke noget skade i, men at drikke af den uden Profetens tilstedeværelse førte til at han ikke kunne fordele vandet over hele hæren. Dette var skaden, og beviserne for denne regel.

Nu, vil jeg give et par eksempler på denne regel insha Allah (swt).

- 1- Der forhindres (forbudnes) bebyggelse af kemikaliefabriker i de tæt bebyggede områder for at ikke skade beboerne, idet sådanne fabrikker afføder gas og røg.
- 2- Der forhindres (forbudnes) at privateje tungindustrielle våben, Kemikalie og Atom fabriker, idet disse indeholder skade.
- 3- Der tillades for Dommeren at forhindre eller forbyde *Al-Madein*/skyldneren i at rejse ifølge anmodning af udlåneren indtil han sikrer sine penge ved at udpege (skyldneren) en *Wakeel*/afløser i gæld sagen. Og det er ikke tilladt for skyldneren at afsætte afløseren mens han ude at rejse for at ikke skade udlåneren i at miste hans penge.

De Formodede Beviser:

De Forrige Profeternes Shari'ah

Vi har nævnt før at beviskilder skal være absolutte. Grunden til at vi sagde dette var fordi disse er Islams fundament og at der ikke er nogen forskel mellem Islams fundament og dens beviskilder. Dette er for at udelukke mulighed for fejl eller enhver form for tvivl sniger sig ind. Vi har også bekræftet denne konklusion rationelt imod enhver der påstår det modsatte.

Nu vil vi inshaa Allah behandle de emner som en del muslimer går og tror fungerer som Shari'ah referencer på den måde at man kan udlede Ahkam fra disse, hvilket er ikke tilfældet.

Shari' manqablana er ikke et Daleel Shar'i man kan referere til for at udøve istinbat, udledning eller bruge som et argument (Hujjah) for ens sag. Beviset for dette, er, Koran og Sunnah. Allah (swt) sagde:

“ Sandelig Deen hos Allah er Islam” surah Al-Imran ayah 19 og siger (swt): *“ Søger nogen en anden Deen end Islam, skal den ikke modtages af ham, og han skal i det kommende (liv) være blandt taberne”* surah Al-Imran ayah 85

og siger (swt): *“ For enhver af Jer har Vi foreskrevet en Shari'ah / love og Menhaja / en klare vej”* surah Al-Ma'idah ayah 48

Og i det samme ayah Allah (swt) siger: *“Og Vi har åbenbaret dig Bogen med sandheden, som bekræftelse (musaddiqan) af det, der var før den af Skriften og som dominerer (mubayminan) over den”*. Denne ayah understreger uden tvivl at man ikke må referere til andet end Muhammads Shari'ah (saaws). Samt ordene *“Mubayminan 'Aleih”* i ayahen betyder dominerende dvs., at Islam har ophævet alt hvad der blev nedsendt eller åbenbaret til de forrige Sendebuder og Profeter (saaws) af deres skrifter (*Sharae*).

Der blev berettet af Abu Hurarriah hos Muslim (ra) at da Profeten (saaws) så at Omar Ibn Al-Khattab kiggede i al-Tawrat (Toraen) blev han meget vred på Omar og sagde: **(Er Jeg ikke kommet med den (Islam) på ren og klar vis? Hvis min bror Musa levede i min tid, så han ville ikke kunne gøre andet end at følge mig).**

Sahabis Skoleretning

Sahabis madh-hab og ijthad er heller ikke et bevis eller argument man kan bruge for at udlede Ahkam fra, og kan heller ikke bruges til at støtte en adopteret holdning, men hvis tilgængelig så man kan adoptere en sahabis ijthad nøjagtigt som Hanafi og Ja'fari eller Imam An-Nabhani. Beviset på at det ikke er tilladt at referere til *Sahabis Madh-hab* og at man derimod udelukkende og alene skal referere til Koran og Sunnah er fra Koranen. Allah (swt) siger:

“*Hvis I strides om noget så skal I referere til Allah og hans Sendebud*” surah Al-Nisaa' ayah 59. I dette ayah forpligtede Allah (swt) os til, at når vi strides om noget, at kun referere til Hans Bog og Sendebuddets Sunnah.

Yderligere har vi også selve sahabas konsensus (som værende et bevis) på at deres madh-hab er ikke en lovgivningskilde og at den ej heller kan bruges som et argument for vores eller deres holdning som værende lovgivningskilde og ikke mindst der er ikke ét eneste absolut bevis der støtter dette. Man kan tilføje og sige at Sahabah tillod (ifølge deres (sahabas) Ijmaa) at være uenige med hinanden og hver én af dem havde sin egen holdning og ijthad. For hvis tilfældet var at deres madh-hab er et bevis man skal følge ligesom Koran og Sunnah så skulle enhver sahabi følge den anden sahabis madh-hab. Dette er naturligvis hverken tilfældet eller muligt.

De medsendte Interesser

Masaleh er flertal af *mas-labah* og betyder ”nytte” (interesse). *Al-MurSalah* betyder, ”det medsendte”. Al-Maslahah al-MurSalah er den maslaha der ikke har et specifikt bevis eller en specifik tekst (et ayah eller hadith) der anerkender eller afviser den. De Ulama´ som støtter denne forståelse forklarede maslahah ved at sige, at man kan iværksætte maslahahprincippet - som ikke har en direkte reference fra koran og Sunnah - med betingelse at denne maslahah, når man tager imod og betragter den der skal man kunne forhindre en dårlig hændelse i at indtræffe. De Ulama´ som støttede denne forståelse forklarede deres holdning ved at sige, i tilfælde af at en person påstod at en anden person skylder ham penge men (den der påstod dette) kunne ikke komme med et bevis på dette, der støtter hans udsagn (*Edde´aa*). Herom, kræves der af den der blev påkrævet at betale til den der påstod, at lave give ed (*Yameen*) på at han ikke skylder ham. Og de bruger denne hadith idet Profeten siger: **(Beviset (Al-Bayyinah) pålægger den der opkræver sin ret, og ed skal pålægges over den der benægtede)** berettet af imam Al-Tarmidhi. De tilføjede med at sige at det ikke er wajib at kræve ed fra den person hvorom der blev påstået at skyldte en anden medmindre der beviset at de kender til hinanden. De sagde dette for at lukke muligheden for de ikke uanstændige personer at trække de anstændig til retten med falske påstand.

Yderligere vi kan sige at ud fra dens definition, at den ikke er et Shari´ahbevis, ikke mindst at afvige fra et klar tekst fra koran og Sunnah og at handle ifølge maslahah mursalah er illegal og ugyldig. Beviset på dette er tredelt.

1-Allah siger:

“ *Og hvad end I strides om så henvender Jer til Allahs Hukm*” surah Al-Shura ayah 10.

Allah siger: “ *Hvis I strides om noget så henvend Jer til Allah og Hans Sendebud*” surah Al-Nisaa´ ayah 59.

Og Allah siger: “ *I dag har Jeg fuldkommengjort Jeres Deen og fuldført min (Ni´mah) gave over Jer ...*” surah Al-Ma´idah ayah 3. Og når alt er klart i Koran og Sunnah hvordan kan man så sige at der er noget som ikke er?

2- Maslahah er kun hvor Shari´ah peger på og siger den er der, og det er ikke selve maslahahprincippet eller individets interesser nedfælder den. Derfor er maslahah ikke et argument og fungerer heller ikke som en lovgivningskilde.

3- At bygge Hukm på basis af maslahah er i realiteten at lade forstanden fungere som reference og ikke Shari´ah, og dette er heller ikke accepteret i Islam.

Hvad angår de Ahkam som de forrige Ulama´ har udledt på basis af maslahah, der forholder det sig i realiteten sådan at De (Ulama´) har det man i Fiqh kalder Shubhat Daleel modsat til de nuværende såkaldte imamer som kun refererer til deres forstand og interesser.

Forstandens behagelse

- 1- Sprogligt: Istihsan er affødt fra ordet Al-Hasan som betyder, at betragte en ting for at være pæn (modsat grimt).
- 2- Terminologisk, et Daleel der pludseligt “åbenbares” i (mujtahid)s retsforkynderens forstand uden at han selv kan argumentere for dette bevis begrundet manglende evne til at forklare sig om dette bevis. Andre Ulama’ forklarede Istihsan med følgende: At man tager i favør en stærk analogislutning frem for tekstens obligatoriske analogislutning (som man skulle rette sig efter). Såsom Allahs Hukm i det følgende ayah. Allah siger:
- 3- “Og (de fraskilte) mødre skal amme deres børn to fulde år – (sådan skal det være) for den, der ønsker, at amningen fuldendes” surah Al-Baqarah ayah 233. I dette ayah der understreges at alle mødre skal amme deres børn helt op til to år (eller så længe der er mulighed for det).

Disse ulama’ (som går ind for denne type formodet bevis) mener at man kan specificere denne Hukm ved at undlade de fine mødre (med den høje status) fra at fuldende deres amning i to år. Her siger vi, at i tilfælde af at der er et stærkere bevis end selve tekstens argument, medfører det at denne slags argumentering hører under et andet Shari’ahprincip som er Al-Tarjeeh (at veje mellem beviser) og har ikke noget med istihsan at gøre, udover at der ikke et eneste absolut bevis fra hverken Koran eller Sunnah der argumenterer for denne som værende en selvstændig lovgivningskilde som Ijmaa Al-Sahabah. Ikke desto mindre, kan man ikke engang argumentere for istihsan, rationelt set, for at være en del af lovgivningskilderne for hele diskussionen om lovgivningskilder baserer sig på - som vi understregede før - er det Skaberen eller mennesket der har ret til at udstede love? Dog er denne specificering også uden et bevis fra hverken Koran eller Sunnah. Dette skyldes, denne Hukm er generel og omfatter alle mødre. Allah siger:

” Hvis I strides om noget så skal I referere til Allah og hans Sendebud” surah Al-Nisaa’ ayah 59. Der står ikke noget om at man kan eller skal referere til forstanden. Vi kan endda tilføje og sige, at der ikke er en eneste beretning om Sahabah hvor de refererede til forstanden via istihsan men udelukkende til Koran, Sunnah, deres Ijma’ og analogislutning via Qiyas.

Dette er hvad angår den anden definition.

Den første forholder sig som følgende: Det er indlysende at dette ikke er et bevis (hujjah) en mujtahid kan tage som bevis. Specielt, at han selv ifølge definitionen er klar over hvad det er for “åbenbaring” han får. Så hvordan skulle man argumentere med et argument man ikke engang selv ved hvad den er? Men blot en formodning fra hans side om at man kan konkludere denne forståelse, bare fordi man mente at der et stærkere bevis end selv tekstens argument. Derfor, er det på ingen måde er det tilladt at benytte sig af Istihsan.

Skikke

Al-'Orf sprogligt: At have kendskab - *Ma'rifah* på arabisk. Med andre ord, det er det som i forvejen er en kendt ting (handling) dvs., de handlinger som folk er vant til og er tilbøjelige til at foretage. Fx Allah siger:

"Læg dig efter tilgivelse og påbyd (andre) godbed" surah al-'raf ayah 199. Dvs. befal dem de gode pæne handlinger. Dog *al-'orf* er den udbredte gentagne handling iblandt en bestemt gruppe mennesker og eller det gentagne handling hos nogle individer fra en bestemt gruppe mennesker. Al-'aadah (vanen) er den handling som individet gentager og er afslappet med, hvori i de øjeblikke denne vane spreder sig blandt en gruppe mennesker og praktiseres (hos en del af gruppen eller hel gruppen) bliver den automatisk til en skik, altså 'orf. Så, al-'orf er i realiteten en gruppe menneskers vaner.

Bedømmelsen på en realitet ud fra hvad folk har vænnet sig til, er heri det vi kalder al-'orf. Al-'orf kan kun være i handlinger og ikke i termer eller vurderinger af tingene, hvilket er en anden sag. Al-'orf er en problemstilling af menneskets handlinger eller er løsning på folks problemer. Med andre ord, er en bedømmelse på handling og ikke genstand. Derfor vi ser de vestlige jurakyndige og lovgiver betragtede den for at være en lovgivningskilde og bevis for deres forfatning og love samt et argument for deres dom og bekendtgørelser. Og også i den grad de muslimer de mener at 'orf er en kilde bruger den for at argumentere for deres "såkaldte Shari'ah" love. Dette er udelukkende fordi al-'orf anses for at være (og er) en løsning på folks problemer eller hvad den skulle forstille sig at være. Da den bliver en lovgivning for en bestemt handling frem for en anden Shari'ahlov som refererer til en direkte tekst fra selve åbenbaringen.

Ligeledes al-'orf eller folks vaner grundløse og afviste også som værende reference eller kilde for lovgivning ifølge Islam, og er heller ikke betragtet når en muslim eller retsforkynder sætter sig i gang med at udlede en lov for en bestemt handling med formålet at løse en problemstilling hos mennesket. Og dermed må heller ikke dette være tilfældet da det ifølge islam er at følge andet end det islam er kommet med - og dette er entydigt gjort klart - at denne slags handlinger er forbudt og bærer stor konsekvenser. Endvidere må jeg konstatere at Islam er kommet for at erstatte hvad folk har vænnet sig til af vaner, skikke og traditioner. Ikke desto mindre, vi har Profetens levnedskildring som levende eksempel på den intellektuelle og politiske kamp Han (saaws) indledte for at iværksætte islam istedet for kufrlove og regler repræsenteret i folks traditioner, skikke og vaner. Grunden til dette var at disse var netop deres (kuffars) referencer for deres lovgivning samt løsningsmodeller på deres problemer før og nu. Dette er hvad angår *al-'orfs* realitet.

Herfra, er der er to punkter som skal opklares for at forstå hvorfor der er nogle muslimer som støtter sig til denne type uislamiske reference der ødlægger den sunde og sande forståelse af islams kilder og jura.

Først vil jeg nævnte det hovedargument de (pro-'orf) anvender for at støtte op om deres holdning, og derefter jeg vil klargøre samt diskutere deres argumenter ud fra deres standpunkter. For dette har stor betydning i muslimens liv og ikke desto mindre for den islamiske nation i det hele taget. Da muslimer desværre stadigvæk i nogle emner refererer til denne type falske uislamiske kilde med troen på at den har rødder i islam.

Det første argument er dette ayah.

Allah siger: "*Læg dig efter tilgivelse og påbyd (andre) godbed og vend dig fra de uvidende*" surah *Al-'raf* ayah 199.

Det andet er, hvad der blev berettet fra Abdullah Iben Mas'ood (ra) at Profeten (saaws) sagde: **(Det, hvad muslimer synes er godt, er heri hos Allah også godt).**

Det tredje hvad de troede var en anerkendelse fra Profetens (saaws) side af hvad der dengang var kendt af skikke og traditioner hos kuffar.

1- Der er intet grundlag for hvad de gik til i deres forståelse hvad angår dette ayah. For ayahen er Makkiyyah og den ligger i surah *Al-A'raf* og den betyder, O Muhammad tag til dig af folks handlinger og moral og det de gav fra sig hvad Allah (swt) har tilladt dig, og vær imodkommende og udmygende overfor dem, og lad være med at kræve fra dem anstrengelse sådan så de ikke flygter fra islam. Såsom, Hans (saaws) beretning hvor han sagde: **(letgør over for folk og lad være med at gøre (tingene) sværere (end de er))** berettet af Imam Al-Bukhari. Og befal dem med *al-'orf*, dvs., med det pæne af gerning. *Al-'orf* er kendt som udgangspunkt at være det der er kendt for folk at være en god gerning.

Hvad angår Iben Mas'ouds beretning er ikke andet end at være hans egen mening og er ikke en beretning fra sendebudet (saaws). Udover dette, den har heller ikke noget med *al-'orf* at gøre. Den understreger bar hvad muslimerne så og syntes var godt for dem og ikke hvad de i forvejen havde vænnet sig til af handlinger samt havde været enige om det. Da beretningen taler om holdninger og ikke handlinger.

Hvad angår Profetens (saaws) handling er det meget indlysende at han handlede udfra Allahs (swt) åbenbaring og ikke udfra folks traditioner og skikke. Fordi Profetens handling er ren åbenbaring, således, at han (saaws) i det øjeblik han giver samtykke til noget nødvendiggør at man skal forstå dette i lyset af åbenbaring. Fordi, det, der tog stilling til den pågældene handling var Allahs (swt) åbenbarede tekst som afgjorde hvad der skal fastlægges og hvad skal der afvises. Ligesom det er tilfældet med deres ti punkter som de troede skulle være et argument til deres holdninger, men dette var heller ikke tilfældet. For en del af disse punkter havde relation til *Al-Istelah* (terminologi, sprogkonventioner) og *Al-Taqdeer* (vurdering, fastsættelse af priser).

Med denne forklaring er det gjort klart at der stadigvæk ikke er andet end de fire lovgivningskilder i Islam der skal tages i betragtning.

- 1- **Kor'an**
- 2- **Sunnah**
- 3- **Ijmaa'Al-Sahabah**
- 4- **Al-Qiyas.**

Alene disse og ikke andet kan tages i betragtning, da alene disse er bekræftet gennem absolutte beviser. Derfor at *al-'orf* skulle være en *hukm sharii* er ikke tilfældet. Hvad angår at *al-'orf* skulle også være en Shari'ah regel er det helt absurd, da reglen er enten en generel lov eller omfattende, hvilke er også ikke tilfældet. Dermed kriterierne er ikke opfyldt i *'orf* walhamdulillah rabbi al'alameen.